

C column Michelle Spierings

Cirkeltje rond

Precies een jaar geleden was ik, net als nu, op het congres van de Nederlandse Vereniging voor Gedragsbiologie (NVG). Een plek waar gedragsbiologen uit Nederland en België samenkomen om nieuwe bevindingen te bespreken, te borrelen en te bowlen. Een goede gelegenheid om elkaar weer eens te spreken en nieuwe samenwerkingen aan te gaan. Mijn favoriete onderdeel was altijd de PhD-workshop (toen ik nog PhD-student was). Een dag eerder dan de andere deelnemers komen de PhD-studenten samen om, samen met de keynote-sprekers, te praten over de wetenschap. Hoe is het nou om onderzoek te doen, wat is er wel en niet tof aan, en hoe manoeuvreer je jezelf in de woeste wetenschappelijke concurrentiestrijd?

Nu ik geen PhD-student meer ben, ga ik niet meer naar de workshop, maar heb ik alsnog geen antwoord op deze vragen. Het blijft altijd een beetje zoeken naar de beste manier om je tijd te verdelen en de interessantste manier om onderzoek te kunnen blijven doen. Ik denk dat daar geen gouden oplossing voor bestaat. Het moet leuk, spannend en relevant blijven. *Cutting edge* maar wel haalbaar. Een mix van outreach, onderwijs en wetenschap, maar wel met veel papers. Wat me terugbrengt op deze column en dus een jaar geleden.

Precies een jaar geleden dus liep ik daar een redacteur van *Bionieuws* tegen het lijf. We kenden elkaar vooral omdat mijn zus vroeger bij *Bionieuws* werkte en hij nog altijd benieuwd is hoe het met haar gaat (gaat goed). Hij was nu ook op zoek naar een nieuwe columnist, of ik nog iemand kende. Cool, dacht ik, er is altijd genoeg om over te schrijven. En als m'n zus het kan, kan ik het dan misschien ook? Ik wilde het op z'n minst proberen. Maar paste het wel bij mijn drukke wetenschappelijke plannen en onderwijsplannen?

Dus dat jaar heb ik op het NVG-congres een mini-PhD-workshop gehouden met mensen die net als ik die tijd alweer een poosje voorbij zijn. We hadden het niet alleen over of columns schrijven een aanvulling is op je carrière (want dat is het!), maar ook over al die andere beslissingen die je moet maken. Ga je wel of niet in een panel om beurzen te beoordelen? Hoeveel papers review je per jaar? En van al die commissies waar je voor gevraagd wordt, welke kun je dan het beste doen? Het was interessant om iedereens mening te horen, en uiteraard was er geen consensus. Althans, het was duidelijk dat je niet alleen maar in je kantoor papers kon blijven schrijven. Er moeten ook andere dingen bij, en welke dan? Dat ligt waarschijnlijk vooral aan wie je bent en wat je goed kunt.

En nu dus een jaar later denk ik dat we gewoon weer onze post-PhD-workshop moeten houden. Dat we een PhD hebben betekend nog niet dat wij wél precies weten waar de balans ligt. Ik ben benieuwd naar ieders ervaringen van het afgelopen jaar en hoor wel welke extra taken het meest lucratief waren. Op naar nog een jaar! ■

Michelle Spierings werkt als gedragsbioloog aan het Instituut Biologie Leiden en de universiteit van Wenen aan spraak-, zang- en cognitie-ontwikkeling van menselijke baby's, penseel-aapjes, parkieten en zebra-vinken.

Het was interessant om iedereens mening te horen, en uiteraard was er geen consensus

OPINIE

Cariben onderbelicht in *Canon van de Nederlandse natuur*

DOOR PAULINE VERHOEVEN

De Canon van de Nederlandse natuur is niet inclusief genoeg, vindt het filmteam van WOW!. Soorten uit de Cariben ontbreken.

Wat is volgens het boek *Canon van de Nederlandse natuur* van Dick de Vos (zie *Bionieuws* 17, 27 oktober, *red.*) kenmerkend voor de Nederlandse natuur? Van haring tot knotwilg en van de grote vuurvinder in Overijssel tot het zinkvioletje in Zuid-Limburg. De *Canon van de Nederlandse natuur* beschrijft vijftig karakteristieke soorten planten en dieren, met aandacht voor bodem en landschap, water en weer en ook de geuren en geluiden van de natuur in Nederland.

Jammer dat bij de selectie van soorten een belangrijk deel van Nederlandse natuur over het hoofd is gezien. Waar is de aandacht voor de iconische soorten koraal in het grootste natuurgebied van Nederland, namelijk de Sababank vlakbij het Nederlandse Caraïbische eiland Saba? Of het Nederlandse regenwoud op Saba, de vulkaan op Sint-Eustatius en de flamingo's in de zoutpannen van Bonaire?

Het ontbreken in het boek van de natuur van de bijzondere gemeenten Saba, Sint-Eustatius en Bonaire, die allen een aparte status binnen Nederland hebben, lijkt te bevestigen dat er vanuit Nederland heel weinig bekend is over de natuur en cultuur van dit onderdeel van Nederland. Daarom presenteren wij vier iconische soorten die zeker niet mogen ontbreken in de volgende editie van de canon:

Saba – Het regenwoud

Sint-Eustatius – Antilliaanse leguaan

FOTO'S: WOW